

om dette Punkt, men adskillige Medlemmer ville maaske alligevel af Betænkningen faa det Indtryk, at man i Udvalget har taget Standpunkt for, at der skulde gives Kirkefonden en saadan Indstillingsret, og derimod vil jeg for mit Vedkommende forvare mig. Jeg er aldeles enig med den ærede Ordfører om, at Kirkesagen her i Kjøbenhavn er kommen i en langt smukkere og sundere Gænge, end den var fra Begyndelsen af, og jeg er ligesom han glad ved at se, hvorledes man ved frivillige Kræfter har gjort et stort og betydningsfuldt Arbejde. Jeg finder som han, at der er al Grund til ogsaa at tage Hensyn til de private, der have sat dette Arbejde i Gang, ved Besættelsen af Præsteembederne ved de ny Kirker. Men jeg er dog betænkkelig ved at gaa til at give dem en bestemt Ret i den Henseende, enten det nu skulde være en Ret som Ministeren paa egen Haand tilsagde dem, eller det var en Ret, som Lovgivningsmagten skulde give dem gennem en ny Lov. Forholdet med Hensyn til Præsteembeders Besættelse i Folkekirken er jo for Tiden det, at alle de almindelige Præsteembeder i Sogmenighederne besættes af Ministeren for Kirke- og Undervisningsvæsenet, og at derimod Valgmenighederne kunne vælge deres Præster selv og saa faa Valget stadfæstet af Ministeren. Anden loylik Form for Præsters Ansættelse kende vi, saa vidt jeg kan se, ikke i Folkekirken. Man har i tidligere Tider haft Kirkepatroner, der havde en vis Besættelsesret, men dette er jo faldet bort. Ingen Enkeltmand eller Komite har en saadan Ret. Jeg for min Del har ofte haft Lejlighed til her i Tinget at udtale mig for, at der blev givet Menighederne Ret til at vælge deres Præster, og jeg har ogsaa været med til at stille Forslag i den Retning, men det er jo en helt anden Sag at give *Menighederne* en saadan Ret end at give Indstillingsret til Enkeltmand eller til enkelte Komiteer. Enhver saadan Komite, der danner sig, er jo af mere eller mindre tilfældig Art, og den kan meget let faa et ret ensidigt Præg. Hvis det kun var Kirker til dens egne Meningsfællers Brug, den byggede, vilde der ikke være noget at bemærke til, at den selv valgte Præsterne, men det, som Kirkefonden gør, er jo at opføre Kirker, der gaa over til at være Sognekirker, og idet den gør det, forekommer det mig ikke, man kan give den en udtrykkelig Ret til at bestemme, hvem der skal være Præster baade nu og i Fremtiden ved disse Kirker. Jeg antager, at

Ministeren meget villig har imødekommet Ønsker fra Kirkefonden ved de første Embedsbesættelser, og for saa vidt den ogsaa i Fremtiden bliver ved at bekoste Kirkernes Drift, finder jeg det ogsaa naturligt, at man tager alt skyldigt Hensyn til dens Indstilling, men jeg forvarer mig mod Tanken om at give en saadan Komite en absolut Ret i den Henseende. Derimod vil jeg henstille til den ærede Minister, om vi dog ikke inden alt for længe kunde fra Ministeriet faa Forslag, som gav *Menighederne* Indstillingsret. Jeg ønsker, at det kirkelige Arbejde skal gaa omtrent i det Spor, det nu er kommet ind i, at det mere og mere skal blive et frivilligt Arbejde inden for Folkekirken, at det skal blive de kirkelig interesserede Medlemmer, der tilvejebringe en væsentlig Del af Bidragene baade til Kirkernes Opførelse og til Præsternes Lønning. Men skal dette Arbejde kunne fortsættes og fortsættes rigtig med Glæde og med Udbytte, vil det være naturligt, at Menighederne faa en Hovedindfyldelse paa, hvem de skulle have til Præster. Jeg vil altsaa benytte denne Anledning til at spørge Ministeren, om han ikke er betænkt paa at søge denne Sag ordnet paa en saadan Maade, at man støtter det frivillige Arbejde derved, at man giver Menighederne selv Indfyldelse paa Valget af deres Præster. De nydannede Menigheder i Kjøbenhavn, som jo have en ejendommelig Mellestilling mellem almindelige Sogmenigheder og Valgmenigheder, kunde naturligvis have skaffet sig Indfyldelse paa Valget af Præsterne ved at organisere sig som Valgmenigheder, men naar de af en eller anden Grund ikke have ønsket dette, forekommer det mig, at Spørgsmaalet bedst og naturligst løses derved, at vi komme ind paa det, som Folketinget har ønsket gennem en saa lang Række af Aar, at Menighederne i det hele taget fik en ganske anden Indfyldelse, end de have nu, paa Besættelsen af Præsteembederne.

Det andet Punkt, som jeg ønskede at udtale mig lidt om, var de Forslag under Nr. 90 og 93, der angaa Understøttelse til Videnskabsmænd og Kunstnere, og hvor der jo, som den ærede Ordfører udviklede, er en lille Nuanceforskel mellem Ministerens og det samlede Udvalgs Stilling. Jeg kan ikke tro, at denne Forskel i Virkeligheden kan have nogen stor Betydning, thi for mig staar det som den naturligste Ting af Verden, at man, naar man vil understøtte yngre Kunstnere og Videnskabsmænd, begynder med 2—3aarige